

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

2. listopada 2014.*

„Žalba – Pravo na saslušanje – Pravo na zakonom ustanovljeni sud – Pravo na pristup dokumentima institucija – Djelomično odbijanje davanja pristupa žalitelju dokumentima o kojima je riječ – Početna odluka o odbijanju – Nastanak prešutne odluke o odbijanju – Zamjena prešutne odluke o odbijanju izričitim odlukama – Pravni interes nakon usvajanja izričitih odluka o odbijanju – Izuzeća od prava na pristup dokumentima – Očuvanje interesa dobre uprave – Zaštita osobnih podataka i komercijalnih interesa“

U predmetu C-127/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 15. ožujka 2013.,

Guido Strack, sa sjedištem u Kölnu (Njemačka), kojeg zastupa H. Tettenborn, odvjetnik,

žalitelj,

a druga stranka postupka je:

Europska komisija, koju zastupaju B. Conte i P. Costa de Oliveira, u svojstvu agenata,

tuženik u prvom stupnju,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica vijeća, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (izvjestitelj) i A. Arabadjiev, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 22. svibnja 2014.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

- 1 G. Strack žalbom je zatražio ukidanje presude Strack/Komisija (T-392/07, EU:T:2013:8, u daljnjem tekstu: pobijana presuda) Općeg suda jer tom presudom nisu u cijelosti usvojeni njegovi tužbeni zahtjevi za poništenje više Komisijinih odluka u vezi s njegovim zahtjevima za pristup različitim dokumentima temeljem Uredbe (EZ) br. 1049/2001 Europskoga parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskoga parlamenta, Vijeća i Komisije (SL L 145, str. 43.) [neslužbeni prijevod].
- 2 Europska komisija uložila je protužalbu radi djelomičnog ukidanja pobijane presude jer je njome Opći sud presudio, s jedne strane, da su istekom rokova propisanih u članku 8. Uredbe br. 1049/2001 nastale prešutne odluke o odbijanju pristupa dokumentima koje mogu biti predmet tužbe za poništenje i, s druge strane, da je Komisija povrijedila žaliteljevo pravo na pristup izvratku iz registra koji je Komisija bila dužna uspostaviti na temelju članka 11. te uredbe, a koji je trebao sadržavati popis odluka donesenih prije 1. siječnja 2005. o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima (u daljnjem tekstu: izvadak iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima).

Okolnosti spora

- 3 Elektroničkom poštom od 20. lipnja 2007. žalitelj je Komisiji podnio početni zahtjev za pristup dokumentima na temelju članka 7. stavka 1. Uredbe br. 1049/2001 koji se odnosio na tri skupine dokumenata.
- 4 Kao prvo, žalitelj je tražio pristup svim dokumentima koji se odnose na sve ponovne zahtjeve za pristup dokumentima koje je Komisija djelomično ili u cijelosti odbila nakon 1. siječnja 2005. (u daljnjem tekstu: dokumenti koji se odnose na odbijene ponovne zahtjeve).
- 5 Kao drugo, zatražio je pristup izvratku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.
- 6 Kao treće, zatražio je pristup svim dokumentima povezanima s predmetom koji je doveo do presude Sequeira Wandschneider/Komisija (T-110/04, EU:T:2007:78, u daljnjem tekstu: dokumenti povezani s presudom T-110/04).
- 7 Povodom tog početnog zahtjeva za pristup dokumentima o kojima je riječ, koji je Komisija zaprimila 3. srpnja 2007., došlo je do razmjene pisama između Komisije i žalitelja. U okviru te razmjene Komisija je pismom od 24. srpnja 2007. obavijestila žalitelja da izvadak iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima ne postoji.
- 8 Nakon isteka rokova za obradu početnih zahtjeva za pristup dokumentima, propisanih u članku 7. Uredbe br. 1049/2001, te nastavno na Komisijino usvajanje odluke kojom se odbija pristup dokumentima povezanima s predmetom T-110/04 dana 13. kolovoza 2007., žalitelj je 15. kolovoza 2007. podnio „ponovni zahtjev“ za pristup dokumentima u skladu s člankom 7. stavcima 2. i 4. navedene uredbe.
- 9 Navedeni zahtjev rezultirao je s više odluka od 23. listopada 2007., 28. studenoga 2007., 15. veljače 2008. i 9. travnja 2008. o davanju djelomičnog pristupa traženim dokumentima koji su bili usvojeni nakon isteka rokova propisanih u članku 8. Uredbe br. 1049/2001 i nakon podnošenja tužbe koja je dovela do pobijane presude. Žalitelj je tim odlukama dobio pristup velikom broju dokumenata čiji je sadržaj bio djelomično zatamnjen radi zaštite osobnih podataka ili komercijalnih interesa.

Tužba pred Općim sudom i pobijana presuda

- 10 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 12. listopada 2007. žalitelj je tražio poništenje prešutnih i izričitih odluka o odbijanju pristupa dokumentima obuhvaćenima njegovim početnim i ponovnim zahtjevima za pristup dokumentima o kojima je riječ. Slijedom Komisijina donošenja više izričitih odluka nakon podnošenja tužbe kojima se djelomično odbija pristup traženim dokumentima, žalitelj je proširio svoju tužbu i na te odluke.
- 11 Opći sud u pobijanoj je presudi naveo da su, s obzirom na to da Komisija nije usvojila nikakve ponovne odluke u skladu s člankom 8. stavkom 1. Uredbe br. 1049/2001 u rokovima propisanim u toj odredbi, nastale prešutne odluke o odbijanju koje mogu biti predmet tužbe za poništenje. Međutim, Opći sud ipak je odbio tužbu u dijelu u kojem je bila usmjerena protiv tih prešutnih odluka jer žalitelj nije više imao pravni interes nakon što je Komisija usvojila djelomične izričite odluke o odbijanju koje su nadomjestile prešutne odluke.
- 12 Ipak, budući da je tužba bila dopuštena od podnošenja, Opći sud dopustio je njezino proširenje na izričite odluke.
- 13 Opći sud također je zaključio da su dopušteni tužbeni zahtjevi iz tužbe usmjereni protiv Komisijina pisma od 24. srpnja 2007. kojim se žalitelj obavještava da ne postoji izvadak iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.
- 14 Opći sud u meritumu je poništio Komisijinu odluku od 24. srpnja 2007. o odbijanju pristupa izvatku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima, odluku od 23. listopada 2007. o dokumentima Europskog ureda za borbu protiv prijevара (OLAF) jer se odnosi na podatke pravnih osoba kao i odluku od 28. studenoga 2007. i odluku od 15. veljače 2008. o Komisijinim dokumentima, osim OLAF-ovih dokumenata i dokumenata povezanih s predmetom T-110/04.
- 15 Nadalje, djelomično su poništene odluka od 28. studenoga 2007., u mjeri u kojoj se odnosi na dokumente povezane s predmetom T-110/04, i odluka od 9. travnja 2008.
- 16 Opći sud odbio je tužbu u preostalom i naložio Komisiji snošenje vlastitih troškova i dvije trećine žaliteljevih troškova.

Zahtjevi stranaka

- 17 G. Strack od Suda traži da:
 - ukine pobijanu presudu u mjeri u kojoj njegovi tužbeni zahtjevi nisu bili usvojeni ili su bili samo djelomično usvojeni;
 - usvoji njegove tužbene zahtjeve iz prvostupanjske tužbe;
 - odbije protužalbu u cijelosti;
 - naloži Komisiji snošenje svih troškova, i
 - podredno, poništi odluku kojom je predsjednik Općeg suda predmet T-392/07 dodijelio četvrtom vijeću Općeg suda.
- 18 Komisija od Suda traži da:
 - odbije tužbu u cijelosti;

- ukine pobijanu presudu u dijelu u kojem je proglasila dopuštenom tužbu protiv navodnih prešutnih odluka o odbijanju pristupa dokumentima koji se odnose na odbijene ponovne zahtjeve;
- ukine pobijanu presudu u dijelu u kojem je poništila Komisijinu odluku od 24. srpnja 2007. kojom se žalitelj obavještava da ne postoji izvadak iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima, i
- naloži žalitelju snošenje svih troškova postupka pred Općim sudom i Sudom.

O protužalbi

- 19 Komisija u protužalbi ističe dva protužalbena razloga od kojih se prvi odnosi na dopuštenost početne tužbe. Stoga u ovom slučaju prvo valja analizirati te protužalbene razloge.

Prvi protužalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 20 Prvi protužalbeni razlog odnosi se na nedopuštenost tužbe za poništenje prešutnih odluka o odbijanju koje nastaju u skladu s člankom 8. stavkom 3. Uredbe br. 1049/2001 nakon isteka rokova propisanih u tom članku.
- 21 Komisija navodi da nikakva prešutna odluka o odbijanju nije mogla nastati istekom rokova propisanih u članku 8. Uredbe br. 1049/2001 s obzirom na to da je, s jedne strane, žalitelj odbio povoljno rješenje u skladu s člankom 6. stavkom 3. te uredbe i, s druge strane, Komisija u interesu dobre uprave nije bila dužna poštovati rokove propisane navedenom uredbom s obzirom na to da se zahtjev za pristup dokumentima o kojima je riječ odnosio na očito nerazmjeran broj dokumenata.
- 22 Komisija također navodi nedostatke u obrazloženju pobijane presude jer se Opći sud u točki 45. te presude oslonio na pogrešno tumačenje vlastite sudske prakse. Osim toga, obrazloženje navedene presude proturječno je u točkama 49. i 144.
- 23 Žalitelj traži da se Komisijin prvi protužalbeni razlog odbije.

Ocjena Suda

- 24 Potrebno je navesti da iz članka 8. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001 proizlazi da se, s jedne strane, odsutnost odgovora odnosno institucije na ponovni zahtjev za pristup u roku koji je propisan smatra odbijanjem pristupa. S druge strane, ta prešutna odluka predstavlja početak roka tijekom kojeg podnositelj zahtjeva može podnijeti tužbu za poništenje protiv te odluke. Stranke ne mogu raspolagati tim rokovima koji su utvrđeni u općem interesu.
- 25 U tom pogledu valja podsjetiti da Uredba br. 1049/2001 ne predviđa mogućnost odstupanja od rokova koji su propisani u njezinim člancima 7. i 8. te da su ti rokovi odlučujući za tijek postupka pristupanja dotičnim dokumentima institucija koji ima za cilj brzu i laganu obradu zahtjeva za pristup tim dokumentima (vidjeti u tom smislu presudu *Internationaler Hilfsfonds/Komisija*, C-362/08 P, EU:C:2010:40, t. 53.).

- 26 U slučaju zahtjeva koji se odnosi na vrlo dugačak dokument ili na velik broj dokumenata, rok iz članka 8. stavka 1. iznimno je moguće produljiti za 15 radnih dana. Iako u takvom slučaju članak 6. stavak 3. navedene uredbe omogućuje dotičnoj instituciji pronalaženje povoljnog rješenja s podnositeljem zahtjeva za pristup dokumentima koje ona posjeduje, to rješenje može se odnositi samo na sadržaj ili broj traženih dokumenata.
- 27 Tu tvrdnju ne osporava Komisijin argument prema kojem institucije mogu interese podnositelja zahtjeva za pristup dokumentima koje one posjeduju pomiriti s interesom dobre uprave. Istina je da točka 30. presude Vijeće/Hautala (C-353/99 P, EU:C:2001:661) navodi da iz načela proporcionalnosti proizlazi da u posebnim slučajevima, kad opseg dokumenata kojima se traži pristup ili odlomaka za cenzuriranje podrazumijeva neprikladan administrativni zadatak, institucije mogu radi očuvanja interesa dobre uprave staviti u ravnotežu, s jedne strane, interes podnositelja zahtjeva za pristup i, s druge strane, radno opterećenje koje proizlazi iz obrade zahtjeva za pristup.
- 28 Na taj način institucija može u iznimnim okolnostima odbiti pristup određenim dokumentima s obrazloženjem da je radno opterećenje povezano s njihovim otkrivanjem neproporcionalno u odnosu na ciljeve zahtjeva za pristup tim dokumentima. Ipak, pozivanje na načelo proporcionalnosti ne može omogućiti promjenu rokova propisanih Uredbom br. 1049/2001 a da time ne dođe do pravne nesigurnosti.
- 29 Što se tiče kritike u vezi s obrazloženjem pobijane presude, valja navesti da činjenica da je Opći sud u meritumu došao do drukčijeg zaključka od Komisijina ne može sama po sebi obilježiti pobijanu presudu nedostatkom obrazloženja (presuda Gogos/Komisija, C-583/08 P, EU:C:2010:287, t. 35.).
- 30 Nadalje, navodna proturječnost točaka 49. i 144. pobijane presude proizlazi iz njihova pogrešnog čitanja s obzirom na to da volja žalitelja da ostane u okviru rokova propisanih Uredbom br. 1049/2001 ne može, u svjetlu razmatranja iz točaka 24. do 28. ove presude, ni u kojem slučaju značiti da Komisija nije imala mogućnost postići povoljno rješenje.
- 31 Iz toga slijedi da prvi Komisijin protužalbeni razlog valja odbiti.

Drugi protužalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 32 Komisija drugim protužalbenim razlogom prigovara Općem sudu što je presudio da je Komisija povrijedila žaliteljevo pravo na pristup izvratku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.
- 33 Komisija tvrdi da je Opći sud pogrešno utvrdio da je njezino pismo od 24. srpnja 2007., kojim se žalitelj obavještava da ne postoji takav izvadak, predstavljalo odbijanje pristupa tom dokumentu. Komisija u tom pogledu navodi da je, s jedne strane, nemoguće poslati izvadak iz registra koji, unatoč obvezi propisanoj u članku 11. Uredbe br. 1049/2001, ne postoji i, s druge strane, da se ta uredba primjenjuje samo na postojeće dokumente. Zahtjev za pristup ne može ni u kojem slučaju stvoriti obvezu utvrđivanja nepostojećeg dokumenta.
- 34 Komisija također navodi da je Opći sud odlučivao *ultra petita*, s jedne strane, poništavajući izričitu odluku o odbijanju iako je tužitelj zatražio poništenje prešutne odluke o odbijanju i, s druge strane, odlučujući o opsegu Komisijine obveze koja proizlazi iz članka 11. Uredbe br. 1049/2001.
- 35 Žalitelj zahtijeva odbijanje drugog Komisijina protužalbenog razloga jer se on temelji na povredama Uredbe br. 1049/2001, a osobito njezina članka 11. Nadalje, žalitelj tvrdi da je Komisija trebala pružiti dovoljno dokaznih elemenata kako bi potkrijepila svoju tvrdnju prema kojoj izvadak iz registra odluka

o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima nije postojao. Konačno, u slučaju nepostojanja tog registra, Komisija je trebala bilo uspostaviti registar, bilo pružiti dokumente koji bi sâmi sadržavali ono što proizlazi iz njezine obveze pružanja pomoći.

Ocjena Suda

- 36 Iz sudske prakse Suda proizlazi da se postupak pristupa dokumentima institucija odvija u dva stupnja te da je odgovor na početni zahtjev u smislu članka 7. stavka 1. Uredbe br. 1049/2001 tek prvo zauzimanje stajališta koje u načelu nije podložno tužbi (vidjeti rješenje Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-208/11 P, EU:C:2012:76, t. 30. i 31.). Međutim, ono je iznimno podložno tužbi za poništenje kad institucija takvim odgovorom usvoji svoje konačno stajalište (vidjeti presudu Internationaler Hilfsfonds/Komisija, EU:C:2010:40, t. 62.).
- 37 Iz pobijane presude proizlazi da je žalitelj zatražio pristup dijelu registra čija je uspostava propisana Uredbom br. 1049/2001 i da mu je pristup odbijen uz obrazloženje da takav registar nije uspostavljen.
- 38 U tom pogledu, kao što to navodi nezavisna odvjetnica u točki 65. svojeg mišljenja, pravo na pristup dokumentima institucija u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001 odnosi se samo na postojeće dokumente koji su u posjedu dotične institucije.
- 39 Međutim, na temelju članka 8. stavaka 1. i 3. Uredbe br. 1049/2001, koji predstavlja specifičan izričaj načela pravne zaštite, svako odbijanje pristupa dokumentima koji su zatraženi od administracije može biti predmet sudskog osporavanja. Navedeno vrijedi koje god bilo obrazloženje za odbijanje tog pristupa.
- 40 Na taj način tvrdnja da se pristup dokumentu mora odbiti zbog jednog od razloga propisanih u članku 4. Uredbe br. 1049/2001 ili tvrdnja da traženi dokument ne postoji ne utječe na pravo zainteresiranih osoba na tužbu. Svako drukčije rješenje učinilo bi nemogućim nadzor osnovanosti odluke o odbijanju pristupa dokumentima institucija, koji pripada sucu Unije, jer bi dotičnoj instituciji radi izuzeća od svakog sudskog nadzora bilo dovoljno ustvrditi da dokument ne postoji.
- 41 Stoga valja ustvrditi da nepostojanje dokumenta kojemu se traži pristup ili okolnost da on nije u posjedu dotične institucije ne dovodi do neprimjene Uredbe br. 1049/2001.
- 42 Nasuprot tome, na instituciji o kojoj je riječ jest davanje odgovora podnositelju zahtjeva i eventualno opravdanje pred sucem zašto je zbog toga pristup odbijen (vidjeti analogijom presudu Heylens i dr., 222/86, EU:C:1987:442, t. 15.).
- 43 Ipak, u predmetnom slučaju iz Komisijinih objašnjenja pred Općim sudom kao i iz dokaznih elemenata u spisu koji mu je dostavljen jasno proizlazi da registar o kojemu je riječ nije bio uspostavljen. Iz toga slijedi da Komisija nije mogla udovoljiti zahtjevu žalitelja koji je nastojao dobiti pristup izvatku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.
- 44 Kao što je to navela nezavisna odvjetnica u točki 67. svojeg mišljenja, Uredba br. 1049/2001 ne stavlja izravno u vezu obvezu koja proizlazi iz njezina članka 11. s pravom na pristup dokumentima iz njezina članka 2. stavka 1. Nije, dakle, moguće nametnuti poštovanje obveze registriranja putem zahtjeva za pristup dokumentima.
- 45 U svjetlu prethodnih razmatranja, valja ustvrditi da je Opći sud učinio pogrešku koja se tiče prava poništivši izričitu odluku od 24. srpnja 2007. o odbijanju pristupa izvatku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.

- 46 Naime, ni članak 11. Uredbe br. 1049/2001 ni obveza pomaganja propisana u članku 6. stavku 2. te uredbe ne mogu obvezati instituciju da stvori dokument koji je od nje tražen, ali koji ne postoji.
- 47 S obzirom na sve prethodno navedeno, potrebno je ukinuti pobijanu presudu u dijelu u kojem je tom presudom Opći sud presudio da je Komisija imala obvezu utvrđivanja nepostojećeg dokumenta pa je stoga poništio odluku Komisije od 24. srpnja 2007. koja odbija pristup izvratku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.

O žalbi

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 48 Svojim prvim žalbenim razlogom, koji se odnosi na nenadležnost sastava vijeća koje je donijelo pobijanu presudu, žalitelj tvrdi da je Opći sud, izvršivši novu dodjelu ispitivanja njegove tužbe drugom vijeću od onoga koje je početno bilo predviđeno, povrijedio načelo prava na zakonom ustanovljeni sud, prava zajamčena u članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., i prava iz članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) kao i nekoliko odredaba Poslovnika Općeg suda. Nadalje, žalitelj navodi argument koji se odnosi na povredu njegova prava na saslušanje prije nove dodjele ispitivanja njegove tužbe.
- 49 Komisija smatra da treba odbiti taj žalbeni razlog.

Ocjena Suda

- 50 Suprotno onome što navodi žalitelj, Opći sud pravilno je primijenio svoj Poslovník. U tom pogledu valja navesti da primjenom članka 12. svojeg Poslovnika Opći sud određuje kriterije raspodjele predmeta vijećima, a ta se odluka objavljuje u *Službenom listu Europske unije*. Odluka o određivanju kriterija raspodjele predmeta vijećima na snazi na datum podnošenja tužbe (SL 2007, C 269, str. 42.) i ona na snazi prilikom nove dodjele tužbe (SL 2011, C 232, str. 2.) imaju isti tekst. Iz toga slijedi da predsjednik Općeg suda može odstupati od redoslijeda načina raspodjele predmeta propisanog tim odlukama „kako bi osigurao ujednačenu raspodjelu radnog opterećenja“.
- 51 S obzirom na to da provedba tog odstupanja nije ograničena na trenutak podnošenja tužbe, ništa se ne protivi tome da se predmet ponovno dodijeli u nekom drugom trenutku.
- 52 To se tumačenje tim više nameće s obzirom na to da nova dodjela predmeta, u interesu dobrog sudovanja i radi osiguranja ujednačene raspodjele radnog opterećenja, slijedi cilj obrađivanja predmeta u razumnom roku u skladu s člankom 47. podstavkom 2. Povelje.
- 53 Osim toga, kad je riječ o žaliteljevu argumentu koji se odnosi na povredu njegova prava da ga se sasluša prije nova dodjele njegove tužbe, valja navesti da ni taj argument nije osnovan. Naime, kao i kod početne dodjele predmeta, nova dodjela predmeta drugom vijeću radi donošenja presude, koje je različito od početno predviđenog vijeća, ne daje strankama pravo prethodnog izjašnjavanja o toj mjeri upravljanja sudovanjem.
- 54 Nadalje, valja navesti da u predmetnom slučaju žalitelj nije uopće doveo u pitanje nepristranost vijeća za donošenje presude koje je postupalo povodom njegove tužbe za poništenje.

55 Stoga prvi žalbeni razlog treba odbiti.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

56 Svojim drugim žalbenim razlogom žalitelj navodi da je pobijana presuda obilježena različitim povredama postupka.

57 Kao prvo, žalitelj s jedne strane prigovara Općem sudu da je odbio njegov zahtjev za provedbu ubrzanog postupka i s druge strane navodi da je trajanje postupka bilo nerazumno pa da mu je zbog toga Opći sud trebao ili dodijeliti odštetu ili ustupiti njegov zahtjev nadležnom sudskom tijelu.

58 Kao drugo, žalitelj tvrdi da je Opći sud povrijedio njegovo pravo na saslušanje. Opći sud nije uzeo u obzir ni dva njegova dopunska podneska ni njegov zahtjev za ispravak zapisnika s rasprave. Nadalje, tijekom rasprave njegovo je vrijeme za izlaganje bilo ograničeno na 30 minuta, a Opći sud prihvatio je novi Komisijin argument u vezi s Uredbom (EZ) br. 45/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2000. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama i tijelima Zajednice i o slobodnom kretanju takvih podataka (SL 2001, L 8, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 34., str. 6.), a da mu nije dana mogućnost pisane replike. Konačno, žalitelj navodi da mu Opći sud nije dao mogućnost da se izjasni o dokumentima koje je na temelju odluke od 23. listopada 2007. dostavio OLAF.

59 Kao treće, žalitelj navodi da Opći sud nije ispitao svaki dokument koji mu je dostavila Komisija, a radi utvrđivanja jesu li bila opravdana Komisijina brisanja podataka primjenom članka 4. Uredbe br. 1049/2001.

60 Kao četvrto, žalitelj tvrdi da Opći sud nije dostatno utvrdio da mu je Komisija stvarno dostavila sve dokumente koji se odnose na odbijene ponovne zahtjeve.

61 Komisija traži da se drugi žalbeni razlog odbaci kao nedopušten ili odbije kao očito neosnovan.

Ocjena Suda

62 Valja navesti da, u odsutnosti bilo kakve naznake prema kojoj bi trajanje postupka pred Općim sudom imalo utjecaj na rješenje spora, navodno nepoštovanje suđenja u razumnom roku ne može dovesti do ukidanja pobijane presude (presuda *Groupe Gascogne/Komisija*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, t. 73.).

63 U predmetnom slučaju žalitelj ne navodi da je trajanje postupka pred Općim sudom imalo bilo kakav utjecaj na rješenje spora. Stoga ni odbijanje Općeg suda da postupa po ubrzanom postupku ni navodno predugo trajanje postupka ne mogu dovesti do ukidanja pobijane presude.

64 Također, potrebno je odbiti argument koji se odnosi na nezakonitost odbijanja zahtjeva za naknadu štete, koji je žalitelj temeljio na istim obrazloženjima kao što su ona u vezi s trajanjem postupka. Naime, iz sudske prakse Suda proizlazi da je na Općem sudu, koji je nadležan na temelju članka 256. stavka 1. UFEU-a, donošenje odluke o takvim zahtjevima za naknadu štete postupajući u drukčijem sastavu od onoga koji je postupao u sporu koji je doveo do postupka čije se trajanje kritizira (presuda *Groupe Gascogne/Komisija*, EU:C:2013:770, t. 90.).

65 Iz toga slijedi da je Opći sud zahtjev za naknadu štete zbog trajanja postupka opravdano odbacio kao nedopušten, presudivši u točki 93. pobijane presude da je zahtjev trebao biti podnesen u zasebnoj tužbi.

- 66 Također je potrebno odbiti argumente koji se odnose na odbacivanje dvaju dopunskih podnesaka i odbijanje Općeg suda da produlji vrijeme usmenog izlaganja žalitelja na raspravi preko 30 minuta s obzirom na to da iz pobijane presude jasno proizlazi da je žalitelj imao priliku dovoljno se izjasniti o razlozima za poništenje koje je istaknuo u okviru svoje tužbe.
- 67 U vezi s OLAF-ovim dokumentima, iz pobijane presude proizlazi da je odluka od 23. listopada 2007. dodijelila žalitelju djelomičan pristup tim dokumentima. Žalitelj je pak naveo da je sve dokumente na koje se odnosila ta odluka o pristupu dobio tek nakon podnošenja replike te da stoga tijekom pisane faze postupka pred Općim sudom nije imao prilike izjasniti se o njihovom sadržaju.
- 68 Međutim, iz dokaznih elemenata u spisu proizlazi da je žalitelj primio odnosne dokumente dovoljno vremena prije rasprave, odnosno najkasnije u listopadu 2008., a kako bi mu se omogućilo da ih ispita i zauzme stajalište u vezi s njima (vidjeti u tom smislu presudu Corus UK/Komisija, C-199/99 P, EU:C:2003:531, t. 21.).
- 69 Također treba odbiti žaliteljev argument koji se odnosi na stajalište Općeg suda zauzeto o argumentu u vezi s Uredbom br. 45/2001 koji je Komisija prvi put istaknula tijekom rasprave.
- 70 Naime, iz sudske prakse Suda proizlazi da odredbe Uredbe br. 45/2001 postaju u cijelosti primjenjive kad se zahtjevom na temelju Uredbe br. 1049/2001 traži pristup dokumentima koji sadrže osobne podatke (presuda Komisija/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, t. 63.).
- 71 Iz toga slijedi da Komisijin argument, koji je utemeljen na Uredbi br. 45/2001 radi opravdanja primjene izuzeća u vezi sa zaštitom osobnih podataka propisanog u članku 4. stavku 1. točki (b) Uredbe br. 1049/2001, predstavlja pojačanje obrazloženja koje je već posredno bilo sadržano u odlukama kojima je Komisija odobrila pristup određenom broju dokumenata čiji je sadržaj djelomično zatamnjen radi zaštite osobnih podataka, kao što je to navela nezavisna odvjetnica u točki 123. svojeg mišljenja, a što je, dakle, Opći sud opravdano uzeo u obzir.
- 72 Nadalje, žalitelj tvrdi da je Opći sud imao obvezu ispitati svaki dokument kojemu je pristup u cijelosti ili u dijelu bio odbijen, a nije to učinio.
- 73 U tom pogledu valja navesti da Opći sud nije dužan naložiti dostavu takvog dokumenta i ispitati ga osim ako se osporava da podaci kojima je odbijen pristup ulaze u područje primjene izuzeća propisanih u članku 4. Uredbe br. 1049/2001 (presuda Jurašinović/Vijeće, C-576/12 P, EU:C:2013:777, t. 27. i 29.).
- 74 Na taj način, budući da je žalitelj osporio osnovanost obrazloženja odluka kojima je Komisija odobrila pristup određenom broju dokumenata, čiji je sadržaj bio djelomično zatamnjen radi zaštite osobnih podataka, a bez navođenja da izuzeća predviđena u navedenom članku 4. nisu primjenjiva na dokumente o kojima je riječ, Opći sud nije bio dužan ispitivati te dokumente (vidjeti u tom smislu presudu Jurašinović/Vijeće, EU:C:2013:777, t. 28. do 30.).
- 75 Međutim, žalitelj nadalje prigovara da Opći sud nije provjerio je li Komisija stvarno ograničila brisanje podataka na one podatke koji ulaze u područje primjene izuzeća na koja se ona pozvala.
- 76 U ovom slučaju, suprotno od predmeta koji su rezultirali presudama IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija (C-135/11 P, EU:C:2012:376) i Jurašinović/Vijeće (EU:C:2013:777), žalitelj je u posjedu dokumenata koje je tražio. Stoga je imao mogućnost navesti postojanje naznaka koje omogućuju razumnu sumnju da se Komisijina brisanja odnose na podatke obuhvaćene jednim od izuzeća propisanih u članku 4. Uredbe br. 1049/2001.

- 77 U tom pogledu valja podsjetiti da samo Opći sud prosuđuje eventualnu nužnost nadopunjavanja informacija kojima raspolaže u predmetima u kojima postupa. Dokazna snaga dokaznih elemenata u postupku proizlazi iz njegove suverene ocjene činjenica (presuda E.ON Energie/Komisija, C-89/11 P, EU:C:2012:738, t. 115.).
- 78 Uzimajući u obzir pretpostavku valjanosti koja se pripisuje aktima Unije, a u odsutnosti bilo kakve žaliteljeve naznake koja bi omogućila razumnu sumnju u to da su se Komisijina brisanja odnosila na podatke obuhvaćene jednim od izuzeća iz članka 4. Uredbe br. 1049/2001, Opći sud nije bio dužan ni naložiti predočavanje cijelih dokumenata o kojima je riječ niti provesti njihovo ispitivanje.
- 79 Konačno, što se tiče argumenta u vezi s nepotpunim prijenosom dokumenata koji se odnose na odbijene ponovne zahtjeve, treba podsjetiti da je Opći sud jedini nadležan za utvrđivanje i ocjenu relevantnih činjenica kao i za ispitivanje dokaznih elemenata, osim u slučaju njihova iskrivljavanja (presuda Rouse Industry/Komisija, C-271/13 P, EU:C:2014:175, t. 81.). Takvo iskrivljavanje postoji osobito kad Opći sud očito prekorači granice razumne ocjene dokaznih elemenata.
- 80 U ovom slučaju žalitelj je pred Općim sudom naveo da je, u svjetlu Komisijine vlastite statistike, ona dostavila samo dio odluka o odbijanju pristupa dokumentima o kojima je riječ. Komisija je u odgovoru tvrdila da je to odbijanje proizišlo iz činjenice da se, s jedne strane, odluka o odbijanju pristupa dokumentima mogla zajednički odnositi na više zahtjeva za pristup takvim dokumentima i, s druge strane, određeni zahtjevi za pristup bili su neriješeni na kraju godine.
- 81 Iz dokaznih elemenata u spisu koji je predočen Općem sudu ne proizlazi da je njegova ocjena svih okolnosti bila na bilo koji način iskrivljena.
- 82 S obzirom na sve prethodno navedeno, drugi žalbeni razlog valja odbiti u cijelosti.

Treći žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 83 Svojim trećim žalbenim razlogom žalitelj se poziva na više argumenata koji se odnose na pogreške koje se tiču prava u vezi s ocjenom svih Komisijinih prešutnih i izričitih odluka.
- 84 Ponajprije, žalitelj tvrdi da je Opći sud trebao odlučiti o zakonitosti prešutnih odluka o odbijanju pristupa dokumentima o kojima je riječ. U tom pogledu navodi da je protiv njih imao pravni interes čak i nakon što su bile usvojene izričite odluke.
- 85 Žalitelj zatim navodi da je Opći sud pogrešno presudio da su izričite odluke koje je usvojila Komisija zamijenile prešutne odluke o odbijanju pristupa dokumentima o kojima je riječ nastalima u skladu s člankom 8. stavkom 3. Uredbe br. 1049/2001. S jedne strane, izričite odluke nisu sadržavale nikakvo upućivanje na prešutne odluke i, s druge strane, odluka od 23. listopada 2007. u vezi s OLAF-ovim dokumentima usvojena je na temelju članka 7. umjesto članka 8. navedene uredbe.
- 86 Konačno, žalitelj podredno navodi da su prešutne odluke samo djelomično ukinute izričitim odlukama.
- 87 Komisija zahtijeva odbacivanje trećeg žalbenog razloga kao nedopuštenog ili odbijanje kao neutemeljenog jer su izričite odluke zamijenile prešutnu odluku o odbijanju pristupa dokumentima o kojima je riječ, čak i ako je pristup koji odobravaju ograničen.

Ocjena Suda

- 88 Kao što je to već navedeno u točki 24. ove presude, istekom roka za odgovor na ponovni žaliteljev zahtjev, u odsutnosti bilo kakve izričite odluke, nastaju prešutne odluke o odbijanju pristupa dokumentima o kojima je riječ koje mogu biti predmet tužbe na temelju članka 8. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001.
- 89 Međutim, te odluke povučene su učinkom naknadno donesenih Komisijinih odluka kojima je ona žalitelju odobrila djelomičan pristup traženim dokumentima. Opći sud nije, dakle, učinio pogrešku koja se tiče prava presudivši da više ne treba odlučivati o tužbi u dijelu u kojem je bila usmjerena protiv prešutnih odluka o odbijanju pristupa dokumentima o kojima je riječ.
- 90 Što se posebno tiče odluke od 23. listopada 2007. u vezi s OLAF-ovim dokumentima, žaliteljev argument prema kojem odluka usvojena na temelju članka 7. Uredbe br. 1049/2001 ne može zamijeniti prešutnu odluku u smislu članka 8. stavka 3. te uredbe počiva na pogrešnom tumačenju te odluke. Naime, iz sudske prakse Suda proizlazi da radi kvalificiranja akta treba promotriti njegovu sâmu bit, a da je u tom pogledu načelno nebitan oblik u kojem su akt ili odluka doneseni (vidjeti analogijom presudu NDSHT/Komisija, C-322/09 P, EU:C:2010:701, t. 46.).
- 91 Budući da je odluka od 23. listopada 2007. u vezi s OLAF-ovim dokumentima usvojena nastavno na slanje ponovnog zahtjeva za pristup dokumentima o kojima je riječ i nakon isteka rokova propisanih u članku 8. Uredbe br. 1049/2001, potrebno je ustvrditi da je riječ o izričitoj odluci kao odgovoru na ponovni zahtjev. Dakle, nebitno je upućivanje na članak 7. Uredbe br. 1049/2001.
- 92 U svjetlu svega prethodno navedenog, treći žalbeni razlog valja odbiti.

Četvrti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 93 Svojim četvrtim žalbenim razlogom žalitelj navodi da pobijana presuda iskrivljava činjenice u mjeri u kojoj se odnosi na opseg zahtjeva za pristup dokumentima povezanim s predmetom T-110/04 te da je nedovoljno obrazložena.
- 94 Komisija zahtijeva odbijanje tog žalbenog razloga.

Ocjena Suda

- 95 Žalitelj svojim četvrtim žalbenim razlogom u biti navodi da je Opći sud u točkama 151. do 154. pobijane presude iskrivio činjenice.
- 96 Međutim, Opći sud je bez iskrivljavanja žaliteljeva zahtjeva dovoljno obrazloženom presudom mogao smatrati da je nabranje dokumenata, koje se nalazi u početnom zahtjevu za pristup dokumentima i kojem prethode riječi „preciznije“, sveobuhvatno te da žalitelj nije zatražio druge dokumente.
- 97 Što se tiče žaliteljeva navoda u odnosu na odsutnost priloga A1 i A2, potrebno je navesti da iz dokaznih elemenata u spisu ne proizlazi da je navodna odsutnost tih dokumenata bila predmet postupka pred Općim sudom. Doista, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da je u okviru žalbe nadležnost Suda ograničena na ocjenu pravnog rješenja donesenog u pogledu navoda i argumenata raspravljenih pred prvostupanjskim sucima.
- 98 Iz toga slijedi da četvrti žalbeni razlog valja odbiti.

Peti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 99 Žalitelj svojim petim žalbenim razlogom osporava obrazloženje Komisijine primjene izuzeća u vezi sa zaštitom podataka te zakonitosti Komisijinih brisanja osobnih podataka.
- 100 Komisija smatra da je ovaj žalbeni razlog potrebno odbiti u cijelosti.

Ocjena Suda

- 101 Što se tiče osporavanja pobijane presude zbog toga što je Opći sud presudio da je Komisijino brisanje osobnih podataka zakonito primjenom izuzeća pristupa dokumentima propisanog u članku 4. stavku 1. točki (b) Uredbe br. 1049/2001, valja podsjetiti na sudsku praksu Suda prema kojoj odredbe Uredbe br. 45/2001, čiji su bitne odredbe članak 8. točka (b) i članak 18., postaju u cijelosti primjenjive kad se zahtjevom na temelju Uredbe br. 1049/2001 nastoji dobiti pristup dokumentima koji sadrže osobne podatke (presuda Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, t. 63. i 64.).
- 102 Obavještanje o takvim podacima ulazi u definiciju „obrade“ u smislu Uredbe br. 45/2001 (presuda Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, t. 69.).
- 103 Iz članka 5. navedene uredbe proizlazi da svaka obrada osobnih podataka mora obavezno poštovati jedan od uvjeta propisanih u tom članku kako bi bila zakonita.
- 104 Nadalje, osobni podaci mogu biti preneseni trećim osobama na temelju Uredbe br. 1049/2001 samo ako taj prijenos, s jedne strane, ispunjava uvjete propisane u članku 8. točkama (a) ili (b) Uredbe br. 45/2001 i, s druge strane, ako predstavlja zakonitu obradu u skladu sa zahtjevima u članku 5. iste te uredbe.
- 105 S obzirom na prethodno navedeno, Opći sud nije učinio pogrešku koja se tiče prava kad je provjerio jesu li ispunjeni uvjeti propisani u članku 8. točki (b) Uredbe br. 45/2001.
- 106 Nadalje, suprotno onome što tvrdi žalitelj, iz navedene odredbe nije moguće zaključiti da su institucije kojima je upućen zahtjev za pristup dokumentima koje posjeduju obvezane po službenoj dužnosti provjeriti razloge koji opravdavaju prijenos osobnih podataka.
- 107 Upravo suprotno, na podnositelju zahtjeva za pristup dokumentima jest utvrđivanje nužnosti prijena tih podataka (vidjeti presudu Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, t. 77.).
- 108 Potrebno je također odbiti žaliteljevu argumentaciju prema kojoj mu je Komisija, zbog toga što je pristup dokumentima institucija primjenom Uredbe br. 1049/2001 uvijek obuhvaćen javnim interesom, bila dužna u svjetlu članka 8. točke (a) Uredbe br. 45/2001 dostaviti osobne podatke. Kao što je to nezavisna odvjetnica navela u točki 154. svojeg mišljenja, takva bi argumentacija išla protiv obveze podnositelja zahtjeva za pristup dokumentima, a to je utvrđivanje nužnosti prijena osobnih podataka, na što se podsjeća u prethodnoj točki.
- 109 Nadalje, iz točke 173. pobijane presude proizlazi da žalitelj nije pružio nikakvo obrazloženje opravdanja nužnosti Komisijina prijena osobnih podataka.
- 110 Iz toga slijedi da trebaju biti odbijeni kao nevaljani žaliteljevi argumenti koji se odnose, s jedne strane, na odsutnost savjetovanja sa svim osobama čiji su osobni podaci u pitanju i, s druge strane, na propuštanje uzimanja u obzir pristanka određenih osoba na otkrivanje njihovih podataka. Čak i pod

pretpostavkom da je prijenos određenih podataka bio zakonit, Komisija ih nije mogla prenijeti jer žalitelj nije pokazao nužnost takvog prijenosa kao što je to propisano u članku 8. točki (b) Uredbe br. 45/2001.

- 111 Iz istih razloga žaliteljeva argumentacija kojom se nastoje saznati imena dužnosnika iz dokumenata povezanih s predmetom T-110/04 nije održiva. Naime, Opći sud opravdano je u točkama 194. i 197. pobijane presude presudio da su njihova imena zaštićena na temelju članka 4. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 1049/2001. Taj zaključak ne opovrgava činjenica da su određena imena bila otkrivena tijekom rasprave o tom predmetu pred Općim sudom. Kao što je to ustvrdio Opći sud u točki 194. pobijane presude, ta činjenica nije takve naravi da druge institucije oslobađa od njihovih obveza.
- 112 Žalitelj također tvrdi da je Opći sud pogrešno ocijenio Komisijinu obvezu da kodira imena koja je izbrisala.
- 113 U tom pogledu Opći sud opravdano je odbio žaliteljev tužbeni razlog u odnosu na kodiranje imenâ presudivši u točkama 207. i 208. pobijane presude da bi sustavna obveza kodiranja predstavljala osobito teško i beskorisno radno opterećenje. Naime, kao što se to podsjeća u točkama 27. i 28. ove presude, institucije mogu u pojedinim slučajevima dati prednost interesu dobre uprave nakon što su usporedile interes podnositelja zahtjeva za pristup dokumentima i radno opterećenje koje bi proizlazilo iz obrade njegova zahtjeva.
- 114 Žalitelj nadalje tvrdi da je Opći sud pogrešno presudio da je Komisijino obrazloženje članka 4. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 1049/2001 dostatno iako nije sadržavalo nikakvu referenciju na Uredbu br. 45/2001 i iako Komisija nije detaljno navela razloge koji bi mogli opravdati brisanje svih osobnih podataka iz dokumenata kojima je zatražen pristup.
- 115 Međutim, Opći sud nije učinio pogrešku koja se tiče prava kad je potvrdio zakonitost Komisijine primjene navedene odredbe s obzirom na to da, kao što je to već navedeno u točkama 70. i 71. ove presude, pozivanje na članak 4. stavak 1. točku (b) Uredbe br. 1049/2001 nužno podrazumijeva primjenu Uredbe br. 45/2001 (presuda Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, t. 63.).
- 116 Nadalje, kao što je to navedeno u točkama 106. do 111. ove presude, žalitelj nije naveo nikakvo obrazloženje koje bi opravdalo nužnost prijenosa osobnih podataka, a pitanje zakonitosti tog prijenosa nije se postavilo. Stoga je Opći sud u točki 120. pobijane presude opravdano presudio da Komisija nije trebala u tom smislu dodatno obrazložiti svoju odluku o primjeni članka 4. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 1049/2001.
- 117 Isto vrijedi i što se tiče točaka 125. i 126. pobijane presude s obzirom na to da je u tim točkama Opći sud opravdano smatrao da je Komisijino obrazloženje zatamnjenja osobnih podataka poštovalo uobičajene zahtjeve u tom području, kao što je to navela nezavisna odvjetnica u točki 145. svojeg mišljenja.
- 118 Konačno, žalitelj tvrdi da pobijana presuda ne obrazlaže zakonitost brisanja osobnih podataka u OLAF-ovim dokumentima.
- 119 Međutim, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da jedna strana ne može mijenjati predmet spora ističući prvi put pred Sudom razlog koji je mogla navesti pred Općim sudom, ali to nije bila učinila jer bi joj to omogućilo uputiti Sudu, čija je nadležnost u povodu žalbe ograničena, spor šireg opsega od onoga povodom kojeg je postupao Opći sud.
- 120 Iz toga slijedi da navedeni argument treba odbiti jer u okviru postupka pred Općim sudom žalitelj u svojoj replici nije osporavao obrazloženje odluke od 23. listopada 2007. u odnosu na OLAF-ove dokumente iako je činjenica da je tu odluku zaprimio najkasnije s Komisijinim odgovorom na tužbu.

121 S obzirom na sve prethodno navedeno, peti žalbeni razlog valja odbiti.

Šesti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

122 Svojim šestim žalbenim razlogom žalitelj prigovara da je Opći sud prihvatio preširoku primjenu izuzeća, propisanog u članku 4. stavku 2. prvoj alineji Uredbe br. 1049/2001, na informacije sadržane u dokumentima povezanim s predmetom T-110/04.

123 Nadalje, žalitelj prigovara obrazloženju pobijane presude u odnosu na postojanje ili nepostojanje prevagujućeg javnog interesa koji opravdava otkrivanje podataka obuhvaćenih navedenom odredbom.

124 Komisija smatra da je taj žalbeni razlog potrebno odbiti.

Ocjena Suda

125 Šesti žalbeni razlog odnosi se na sve podatke koji su izbrisani kako bi se izbjegla identifikacija određenih poduzeća uključenih u antidampinške predmete koje je tužitelj u predmetu T-110/04 obrađivao kao djelatnik Komisije.

126 Suprotno žaliteljevim navodima, Opći sud nije učinio pogrešku koja se tiče prava kad je u točki 228. pobijane presude ustvrdio da je nužno brisanje imena poduzeća i prigovora protiv njih kako bi se zaštitili njihovi interesi jer su se imena optuženih poduzeća mogla zaključiti iz sveukupnih brisanih informacija.

127 Što se tiče žaliteljeve argumentacije kojom se nastoji pokazati da poduzeća navedena u predmetu T-110/04 ne uživaju zaštitu propisanu u članku 4. stavku 2. prvoj alineji Uredbe br. 1049/2001 jer se antidampinške odluke načelno objavljuju, nužno je ustvrditi da žalitelj tu argumentaciju nije naveo tijekom postupka pred Općim sudom. Stoga je valja odbaciti kao nedopuštenu.

128 Konačno, potrebno je navesti da žaliteljev prigovor u odnosu na točku 229. pobijane presude nije osnovan. S jedne strane, iz te točke proizlazi da je Komisija dobro ispitala postojanje prevagujućeg javnog interesa. S druge strane, u skladu sa sudskom praksom Suda, na žalitelju je da konkretno navede okolnosti koje čine prevagujući javni interes koji opravdava otkrivanje dotičnih dokumenata (vidjeti presudu LPN i Finska/Komisija, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, t. 94.).

129 No, u postupku pred Općim sudom i u okviru ove žalbe žalitelj se nije pozvao na načelo transparentnosti i njegovu važnost.

130 Uistinu, prevagujući javni interes, koji može opravdati otkrivanje dokumenta, ne mora nužno biti različit od načela na kojima počiva Uredba br. 1049/2001 (presuda LPN i Finska/Komisija, EU:C:2013:738, t. 92.).

131 Međutim, kao što je to Opći sud presudio u točki 229. pobijane presude, općenita razmatranja, poput onih koja je naveo žalitelj, nisu takve naravi da upućuju na to da je u ovom slučaju načelo transparentnosti imalo posebnu oštrinu kojom se mogu prevladati razlozi koji opravdavaju odbijanje otkrivanja podataka o kojima je riječ (presuda LPN i Finska/Komisija, EU:C:2013:738, t. 93.).

132 U svjetlu svega prethodno navedenog, šesti žalbeni razlog valja odbiti.

Sedmi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 133 Svojim sedmim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je Opći sud povrijedio njegovo pravo na naknadu štete koje proizlazi iz Komisijine obrade njegovih zahtjeva za pristup dokumentima koje posjeduje ta institucija.
- 134 Komisija zahtijeva da se taj žalbeni razlog odbije.

Ocjena Suda

- 135 Kao prvo, žalitelj tvrdi da je Opći sud neosnovano odbio dokazne elemente koje je on izložio.
- 136 U tom pogledu valja podsjetiti da samo Opći sud prosuđuje eventualnu nužnost nadopunjavanja informacija kojima raspolaže u predmetima u kojima postupa. Dokazna snaga dokaznih elemenata u postupku proizlazi iz njegove suverene ocjene činjenica koja, u skladu s također ustaljenom sudskom praksom, izmiče nadzoru Suda u okviru žalbe osim u slučaju iskrivljavanja činjenica ili dokaznih elemenata.
- 137 Ograničavajući se u okviru ove žalbe na navod da je Opći sud trebao stvoriti precizniju sliku Komisijine odgovornosti, žalitelj ne prigovara Općem sudu da je u točkama 261. do 267. pobijane presude iskrivio činjenice ili dokazne elemente.
- 138 Kao drugo, žalitelj tvrdi da je Opći sud učinio pogreške koje se tiču prava u ocjeni postojanja uzročne veze između Komisijina ponašanja prilikom obrade njegovih zahtjeva za pristup dokumentima koje ona posjeduje i njegova zdravlja.
- 139 Radi utvrđivanja da žalitelj nije pokazao postojanje takve uzročne veze, Opći sud u točki 264. pobijane presude temeljio se na nalazu vještaka koji je podnio žalitelj i na žaliteljevim navodima iz kojih je mogao ispravno zaključiti da je utvrđeno da Komisijino ponašanje nije imalo utjecaj na pogoršanje njegova zdravlja.
- 140 Kao treće, u odnosu na navodnu povredu žaliteljeva prava na sudjelovanje u javnom savjetovanju u vezi s transparentnošću, Opći sud opravdano je u točki 265. pobijane presude utvrdio da u predmetnom slučaju Komisijino ponašanje nije imalo utjecaja u tom pogledu budući da je kraj roka za savjetovanje bio 31. srpnja 2007., a početni zahtjev za pristup dokumentima podnesen je 20. lipnja 2007.
- 141 Kao što je to nezavisna odvjetnica navela u točki 189. svojeg mišljenja, u slučaju redovnog produljenja roka za odgovor na temelju članka 7. stavka 3. Uredbe br. 1049/2001, Komisija je na početni zahtjev trebala odgovoriti najkasnije do 31. srpnja 2007. Sudjelovanje u postupku savjetovanja na taj datum više nije bilo moguće.
- 142 Sedmi žalbeni razlog stoga valja odbiti.

Osmi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 143 Svojim osmim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je Opći sud pogrešno odbio naložiti Komisiji da mu dostavi dokumente kojima je pristup bio odbijen povredom Uredbe br. 1049/2001.

144 Komisija zahtijeva da se taj žalbeni razlog odbije.

Ocjena Suda

145 U skladu sa sudskom praksom Suda, sudac Unije načelno ne može uputiti naloge instituciji Unije a da ne zadire u ovlasti upravnog tijela (vidjeti presude Verzyck/Komisija, 225/82, EU:C:1983:165, t. 19. i Campogrande/Komisija, C-62/01 P, EU:C:2002:248, t. 43.).

146 Na taj način, suprotno žaliteljevim tvrdnjama, Opći sud opravdano je u točki 90. pobijane presude utvrdio da je u skladu s člankom 264. UFEU-a postojala samo mogućnost poništenja pobijanog akta. U mjeri u kojoj se žaliteljeva argumentacija temelji na članku 266. UFEU-a, potrebno je navesti da ni ta odredba ne predviđa mogućnost upućivanja naloga institucijama.

147 Tu tvrdnju ne mogu osporiti žaliteljevi argumenti utemeljeni na članku 47. Povelje s obzirom na to da predmet tog članka nije izmjena sustava sudskog nadzora predviđenog Ugovorima (vidjeti presudu Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 97.).

148 Osmi žalbeni razlog stoga valja odbiti.

Deveti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

149 Svojim devetim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je Opći sud pogrešno ocijenio rezultat spora u kojem je postupao jer je Komisiji naložio snošenje njezinih troškova i dvije trećine žaliteljevih troškova.

150 Komisija zahtijeva da se taj žalbeni razlog odbije.

Ocjena Suda

151 Potrebno je podsjetiti da na temelju članka 58. drugog podstavka Statuta Suda Europske unije žalba samo protiv odluke o naknadi troškova ili o njihovoj visini nije dopuštena. Nadalje, prema ustaljenoj sudskoj praksi, u slučaju kad su svi drugi žalbeni razlozi odbijeni, zahtjevi koji se odnose na navodnu nepravilnost odluke Općeg suda o troškovima trebaju se primjenom te odredbe odbaciti kao nedopušteni.

152 Budući da žalitelj nije uspio u prvih osam žalbenih razloga u okviru svoje žalbe, deveti žalbeni razlog koji se odnosi na snošenje troškova potrebno je proglasiti nedopuštenim.

O tužbi pred Općim sudom

153 U skladu s člankom 61. podstavkom 1. drugom rečenicom Statuta Suda Europske unije, ako je žalba osnovana, Sud može, u slučaju ukidanja pobijane presude Općeg suda, konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta. Takva je situacija u ovom slučaju.

154 S obzirom na prethodno navedeno, valja odlučiti samo o žaliteljevu tužbenom razlogu iz tužbe podnesene Općem sudu kojim se traži poništenje Komisijine odluke kojom se odbija pristup izvatku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.

155 U tom pogledu iz točke 43. ove presude proizlazi da registar o kojem je riječ nije bio uspostavljen i da Komisija nije, dakle, mogla udovoljiti žaliteljevu zahtjevu. Stoga njegovu tužbu u ovoj točki valja odbiti kao neosnovanu.

Troškovi

156 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana ili kad je osnovana i Sud sâm konačno odluči o sporu, Sud odlučuje o troškovima.

157 U skladu s člankom 138. stavkom 3. tog Poslovnika, koji je primjenjiv na žalbeni postupak na temelju svojeg članka 184. stavka 1., ako stranke djelomično uspiju u svojim zahtjevima, svaka stranka snosi vlastite troškove. Međutim, ako se to čini opravdanim u danim okolnostima, Sud može odlučiti da, osim vlastitih troškova, jedna stranka snosi i dio troškova druge stranke.

158 Budući da je Komisija zatražila da G. Strack snosi troškove, a on nije uspio u svojim žalbenim razlozima, kao ni u pogledu drugog protužalbenog razloga, potrebno je donijeti odluku da žalitelj snosi svoje vlastite troškove u ovom stupnju i jednu trećinu troškova koje je zatražila Komisija povodom ovog postupka.

159 Troškovi postupka u prvom stupnju, koji je okončan pobijanom presudom, snose se na način utvrđen u točki 7. izreke te presude.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Presuda Općeg suda Europske unije Strack/Komisija (T-392/07, EU:T:2013:8) ukida se u dijelu u kojem je tom presudom navedeni Opći sud poništio odluku Europske komisije od 24. srpnja 2007.**
2. **Protužalba se odbija u preostalom.**
3. **Žalba se odbija.**
4. **Tužba za poništenje odbija se u dijelu u kojem je usmjerena protiv odluke Europske komisije kojom se odbija pristup izvatku iz registra odluka o odbijanju ponovnih zahtjeva za pristup dokumentima.**
5. **Guido Strack snosi vlastite troškove u ovom stupnju i jednu trećinu troškova koje je zatražila Europska komisija.**
6. **Europska komisija snosi dvije trećine vlastitih troškova povezanih s ovim postupkom.**
7. **Troškovi povezani s postupkom u prvom stupnju koji je okončan presudom Strack/Komisija (T-392/07, EU:T:2013:8) snose se na način utvrđen u točki 7. izreke te presude.**

Potpisi